

ПРИТЧА ЯК СКЛАДОВА РЕЛІГІЙНОГО ДИСКУРСУ

Гордієнко С. С., студ. гр. ПР-92

Притча – це складова релігійного дискурсу, жанр алегорично-дидактичної оповіді, що за змістом тяжіє до глибокої мудрості релігійно-філософського плану. Її фабула підпорядкована єдиній ідеї, а відтак дидактичній меті твору. Алегоричністю цей жанр дещо наближений до байки, але, на відміну від байки, тут важлива стислість і влучність викладу, допускається навіть відсутність розгорнутої сюжетної дії. В основі притчевої оповіді лежить порівняння, наповнене особливим символічним значенням.

Притча, на відміну від байки, не спрямована на висміювання чи сатиричне зображення явища. Вона націлена на його осмислення з духовних позицій. Основна думка розгортається шляхом іносказання – визначення явища чи предмета подається через називання іншого на основі їх подібності. Реальний образ чи картина розкриваються не в прямій, а образно-алегоричній площині, а в уяві слухача ці дві площини зіставляються.

Притчі властива специфічна поетика. У ній повністю виключається описовість, характерна для інших епічних творів. Природа, речі згадуються лише при необхідності, дія відбувається «без декорацій» (тобто нема описів, пейзажів, інтер'єрів тощо). Персонажі притчі, як правило, позбавлені зовнішніх прикмет (не дається їхніх портретних характеристик, елементи зовнішності згадуються лише за умови, що це необхідно для втілення ідеї). Відсутнє розкриття їхніх характерів, не зазначаються їхні індивідуальні риси. Образи притчі – постають як суб'єкти морально-етичного вибору. Хоча в їх основі можуть бути, крім людей, і різноманітні речі, елементи природи, явища навколишнього світу, але завжди на увазі мають людину, її моральний вибір. Образна система спонукає слухачів задуматися над сенсом життя, його духовними цінностями, вічними істинами: любов, добро, справедливість, вірність тощо.

Книга притч складається з двох частин: Притчі Соломона розділ 10-22 (375 стихів) і розділ 25-29 (128 стихів).

Широковживаними притчі є в Новому Завіті, оскільки вони склали одну з основних частин розповідей Ісуса Христа.

Для того, щоб люди краще розуміли вчення боже, Ісус Христос говорив притчами: "Jesus spoke all these things to the crowd by using stories. He did not say anything to them without telling a story".

У структурі біблійного дискурсу займають особливе місце, оскільки вони є наочним прикладом того, як потрібно жити.

Наук. кер. – Баранова С. В., канд. філол. наук, доц.

Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства : матеріали Всеукраїнської наукової конференції викладачів, аспірантів, співробітників та студентів факультету іноземної філології та соціальних комунікацій, м. Суми, 19-20 квітня 2013 р. / Відп. за вип. В.В. Опанасюк. — Суми : СумДУ, 2013. — Ч.1. — С. 21.